

OBSAH :

ZAHRANIČNÁ POLITIKA :

Zahraničná politika SR z pohľadu hodnôt
Ivan Kuhn

ENVIRONMENTALIZMUS :

Environmentalizmus je rizikom
pre slobodu Radovan Kazda

POLITIKA :

Maximilián Fico a cenová disciplína
Ondrej Dostál

GLOSA :

Život v regióne si vás získa!
Dušan Sloboda

ZAHRANIČNÁ POLITIKA SR Z POHĽADU HODNÔT

Ivan Kuhn

Keď začiatkom roka 2007, po oficiálnych návštevách premiéra Roberta Fica v Číne a Líbyi a jeho účasti na recepcii kubánskeho veľvyslanectva usporiadanej na oslavu kubánskej revolúcie, začali ľudsko-právni aktivisti i zahranično-politickí analytici hovoriť o zmene orientácie slovenskej zahraničnej politiky, ľudia blízki premiérovi to odmietli ako ničím nepodložené strašenie verejnosti. Premiér sám však miesto toho, aby rozptýlil obavy zo zmeny hodnotovej orientácie slovenskej zahraničnej politiky, svojím oponentom odkázal, že nebude nič puďlík.

A aby to dokázal, na stretnutí s predstaviteľmi čínskeho komunistického režimu o tému ľudských práv (nedajbože demokratizácie) ani len nezavadiť. A to napriek tomu, že minister zahraničných vecí Ján Kubiš pár dní pred cestou Roberta Fica do Číny vyhlásil, že informáciu o stave ľudských práv v krajine dajú premiérovi do podkladov a on sám Ficovi odporučí túto otázku „adekvátne“ otvoriť. Zvyšok roka sa však premiér vyvaroval podobných kontaktov s režimami, pre ktoré sú slová demokracia a občianske slobody najväčšími strašiakmi a neuskutočnila sa ani údajne plánovaná návšteva u Huga Cháveza vo Venezuele.

„Pookriatie“ na záver roka 2007 tak obstaral prezident Ivan Gašparovič, ktorý nielenže prijal s najvyššími poctami kazachského prezidenta (či skôr absolutistického vláďára) Nursultana Nazarbajeva, ale dokonca mu udelil najvyššie štátne vyznamenanie, aké u nás môže dostať cudzí štátny príslušník, vraj „za významný osobný prínos k rozvoju vzájomných vzťahov a všestrannej spolupráce medzi Slovenskou republikou a Kazachskou republikou.“ Zvláštne. Podľa zákona o štátnych vyznamenaniach sa totiž „Rad Bieleho dvojkríža zapožičiava občanom iných štátov, ktorí sa mimoriadnym spôsobom zaslúžili o Slovenskú republiku.“ Udelenie vyznamenania sa podľa Kancelárie prezidenta SR uskutočnilo na podnet Ministerstva zahraničných

vecí SR, takže čisté svedomie v tomto prípade nemá ani Ján Kubiš, ktorý sa inak snaží zehliť rôzne diplomatické prešľapy. Napokon, ani naša podpora kandidatúry Kazachstanu na miesto predsedajúcej krajiny OBSE nemohla prejsť bez súhlasu šéfa rezortu.

Rok 2008 sa začal rovnako ako rok 2007 – Mojitom a cigarou v rukách premiéra v spoločnosti kubánskeho veľvyslanca. Koncom mája 2008 sa však rezort zahraničných vecí mohol radovať z „diplomatického úspechu“, keďže Slovenská republika bola zvolená za člena Rady OSN pre ľudské práva. Ak pominieme skutočnosť, že na dve miesta pre krajiny strednej a východnej Európy kandidovali iba štyri krajiny, pričom Česká republika sa nakoniec členstva vzdala v prospech SR, nie je veľa dôvodov na radosť. Rada OSN pre ľudské práva sa za dva roky svojej existencie stihla totálne zdiskreditovať svojou tendenčnosťou. K stavu ľudských práv v Číne, na Kube alebo v Bielorusku neprijala ani jednu rezolúciu. Práve naopak. Rada zrušila posty osobitných spravodajcov pre Kubu a Bielorusko, teda pre krajiny, ktoré notoricky porušujú ľudské práva. K situácii v sudánskom Darfúre prijala iba jednu vágnu rezolúciu.

V rovnakom období však rada prijala deväť rezolúcií týkajúcich sa „Palestíny a ostatných okupovaných arabských území“. Ak si niekto myslí, že v týchto rezolúciách odsúdila porušovanie ľudských práv oboma stranami konfliktu, je na omyle. Ani slovo odsúdenia raketových útokov Hamasu na civilné obyvateľstvo Izraela, ani slovo odsúdenia samovražedných atentátov. Podľa Rady OSN pre ľudské práva v tomto regióne porušuje ľudské práva iba Izrael, nikto iný. Tento orgán OSN prijal dokonca uznesenie, podľa ktorého je porušovaním ľudských práv „zneužívanie slobody slova na urážanie náboženstva“. Netreba hádam zdôrazňovať, že toto

uznesenie navrhli a hlasovali zaň takmer všetky islamské štáty zastúpené v rade. Nuž, ale čo môžeme čakať od orgánu, ktorého úlohou je síce vraj dohliadať na dodržiavanie ľudských práv vo svete, no jeho plnoprávnymi členmi sú i Kuba a Čína – teda krajiny, ktoré sú priam ukázkovými príkladmi režimov systematicky a brutálne porušujúcich základné ľudské práva a občianske slobody. Príslovie o capovi, z ktorého spravili záhradníka, je v tomto prípade najvyššou výstižnosťou.

Oveľa dôležitejšia než radosť z onoho „diplomatického úspechu“ je teda otázka, čo má slovenská diplomacia v pozícii člena Rady OSN pre ľudské práva v úmysle robiť, aby sa z rady stal skutočný obhajca ľudských práv kdekoľvek vo svete. To v tejto konštelácii demokratických a nedemokratických síl v rade i v OSN samotnej možno považovať za Mission Impossible. A rovnaký názor má aj vláda USA, ktorá v týchto dňoch oznámila, že odchádza z rady, v ktorej mala štatút pozorovateľa.

A úplne na záver. Mimovládna organizácia *Democracy Coalition Project* spravila prehľad hlasovania jednotlivých členov Rady OSN pre ľudské práva v jedenástich kľúčových otázkach v období rokov 2006-2007. Česká republika, Fínsko, Francúzsko, Holandsko, Nemecko, Poľsko, Rumunsko a Veľká Británia hlasovali vo všetkých uvedených prípadoch rovnako. Kanada sa so svojimi európskymi demokratickými partnermi nezhodla iba v jednom z jedenástich hlasovaní. Čína hlasovala presne naopak ako uvedené demokratické krajiny desaťkrát, Kuba deväťkrát, Rusko osemkrát (Líbya, Venezuela a Bielorusko členmi rady zatiaľ nie sú). Aj to jasne ukazuje, ktoré krajiny sú dnes reprezentované vládami, ktoré zdieľajú rovnaké hodnoty ako my. Teda aspoň dúfam.

Autor je analytik KI.

ENVIRONMENTALIZMUS JE RIZIKOM PRE SLOBODU

Radovan Kazda

Najväčšou hrozbou pre slobodu, demokraciu, trhovú ekonomiku a prosperitu na konci 20. storočia a začiatku 21. storočia už nie je socializmus. Namiesto neho je to ambiciózna, arogantná, bezohľadná ideológia environmentalizmu.

Václav Klaus

Nie je najmenší dôvod pochybovať, že na začiatku mnohých radikálnych ťažení proti slobode býva obvykle ten najlepší úmysel, teda snaha niektorých ľudí zmeniť stav vecí, ktoré vyhodnocujú ako zlé, na stav, o ktorom predpokladajú, že by mal byť výsledne lepší. Problém však nastáva po tom, čo výsledok takéhoto úsilia skončí v lepšom prípade len zvýšením chudoby, v tom horšom násilím a smrťou mnohých ľudí. Najväčšou hrozbou pre slobodu a prosperitu spoločnosti sú totiž tí, ktorí vytvárajú falošné mýty o spoločenských hrozbách a zasadujú sa za ich radikálne „riešenia“.

Falošné hrozby

K oprávneným cieľom environmentálnej politiky patrí snaha o elimináciu tzv. *negatívnych externalít*, teda dopadov konania medzi dvomi stranami na tzv. tretiu stranu. Takýmito poškodenými sú napríklad obyvatelia, ktorí trpia ujmu zo znečisteného životného prostredia spôsobeného producentom nejakej emisie, alebo ujmy zo straty slnečného svitu či zvýšenia hlučnosti svojho okolia výstavbou. Podstata environmentálneho práva sa nelíši od iných zameraní práva: spočíva v započítavaní nákladov vinníkov, v tomto prípade napríklad pôvodcovi takéhoto znečistenia. Z toho však vyplýva i riziko, že aj teória environmentálneho práva sa pri definovaní vinníkov a posudzovaní ich viny nachádza na veľmi tenkom ľade, a môže sa kedykoľvek zvrhnúť v zákernú ideológiu.

Presne toto je pôda pre tých, ktorí chcú uchopiť vlajku verejného záujmu a prisvojiť si právo presadzovať, čo je pre ľudí dobré. Skúsenosť z vývoja environmentálneho práva ostatných desaťročí naznačuje, že právo na čisté životné prostredie sa často stáva nadradeným nad právom na život, právo zvierat nad právom ľudí a právo na život budúcej generácie nad právom na život generácie súčasnej. Deje sa tak pod hlavičkou „verejného záujmu“, pretože ten je priestorom bez pevných hraníc, ktorého územie môže rozširovať každý, kto predloží verejnosti akceptovateľný dôvod. Pre stotožnenie sa s novým verejným záujmom pritom stačí verejnosti mnohokrát len to, aby bojoval proti niečomu, čo vyzerá dostatočne hrôzostrašne. Verejný záujem je zásterkou pre radikálne zmeny práva.

Trvalo udržateľný rozvoj

Typickým verejným záujmom je proklamovaná snaha o trvalo udržateľný rozvoj spoločnosti, ktorá má zabezpečiť život budúci generácií prinajmenšom na takej úrovni životného prostredia, v ktorej žije

generácia dnešná. Silný vplyv v tomto koncepte zohrávajú zastarané „malthusiánske“ východiská o vyčerpatelnosti zdrojov, ktoré vedú environmentalistov k presadzovaniu trhu s recykláciou odpadov, obmedzovaniu produkcie tovarov a ich spotreby. Ich dôsledkom rastie počet vládou vynútených nákupov domácností, ktoré majú často veľmi negatívny dopad na súkromné výdavky.

Iným príkladom „práva budúci generácií“ je snaha environmentalistov podporovať produkciu biopalív, ktoré majú nahradiť podľa nich „vysychajúce“ zásoby ropy. Násilné opatrenia vlády, spustené v USA v roku 2005 prostredníctvom *Energy Policy Act*, spôsobili tlak na pôdne zdroje a sú považované za jeden z hlavných dôvodov prudkého rastu cien potravín, ktorý sa deje práve od toho obdobia. Výsledkom je, že súčasné generácie majú nižšiu dostupnosť k potravinám kvôli iluzórnym predstavám o pomoci generáciám, ktoré prídu po nás.

Najväčšou hrozbou pre slobodu a prosperitu spoločnosti sú tí, ktorí vytvárajú falošné mýty o spoločenských hrozbách a zasadujú sa za ich radikálne „riešenia“.

DDT a právo na život

V roku 1997 pripravili Adam J. Liebeman a Simona C. Kwon pre nezávislý *Americký výbor pre vedu a zdravie* štúdiu, v ktorej sumarizovali najväčšie neodôvodnené zdravotné paniky ostatných rokov, ktoré viedli k zásahom vlád vo verejnom záujme. Výsledok? V prípade pesticídu DDT, vďaka ktorému sa po vojne mnohé krajiny sveta vysporiadali s maláriou a hladom, spustili environmentalisti – na základe neoverených podozrení o vedľajších environmentálnych dopadoch látky – hon na vládu, aby DDT zakázala. Keď environmentalisti dosiahli svoj cieľ, chudobným krajinám sa vrátili všetky najťažšie problémy. Rozmaznaní západní environmentalisti presadili nezmyselný koncept „práva na neporušené životné prostredie“, ktorý spôsobil celkom zbytočné úmrtia na maláriu a hlad. Ekopanika okolo DDT dnes, pochopiteľne, doznieva a Svetová zdravotnícka organizácia WHO vyjadrila v roku 2006 podporu pre postreky DDT v krajinách postihnutých maláriou.

Podľa zmieňovanej štúdie je DDT jednou z viac ako dvadsiatky látok používaných v potravinárstve a v priemysle, ktoré postihol podobný osud – vládne obmedzenie poškodilo ľudí. Príklad DDT však naznačuje i škodlivosť spôsobov, akými radikálne environmentálne hnutia pristupujú k riešeniu konfliktov v ich „novom práve“. Environmentalisti presadzujú zväčša jednodu-

ché nástroje, najmä striktné zákazy a obmedzenia vlastníckych práv, presun vlastníckych práv alebo kontroly vlastníctva na vládu. Teória environmentálnej politiky však pozná i množstvo iných, trhovo konformných nástrojov, ktoré nemajú tak závažné negatívne dopady.

Globálne otepľovanie

Boj proti zmenám klímy je vrcholom environmentálneho ťaženia posledných dvadsiatich rokov. Celkom príznačne spája najväčšie hrozby radikálneho environmentalizmu. Téza o vplyve človeka na globálne otepľovanie totiž nemá dostatočnú vedeckú podporu, ale nechýba jej silná podpora širokých mas, pretože vytvára atraktívny obraz nepriateľa, ktorým je menšina slobodných a prosperujúcich spoločenských. Riešenia, ktoré navrhujú environmentálne hnutia, majú pritom legitimovať vládu k vykonaniu drastických obmedzení produkcie skleníkových plynov. S akými dôsledkami?

Vrcholnou politickou témou ostatných týždňov v USA je *Lieberman-Warner Bill*, teda zákon o „klimatickej bezpečnosti“ USA (*America's Climate Security Act*). Tento takmer päťstostranový návrh má zabezpečiť, že do roku 2012 už nebudú Spojené štáty zvyšovať produkciu skleníkových plynov a do roku 2050 znížia emisie skleníkových plynov o 70%. Podľa republikánskeho senátora Jamesa Inhofea však bude schválenie zákona znamenať najväčšiu expanziu federálnej vlády od čias *New Deal*. Mnohé odborné štúdie očakávajú od zavedenia normy najvyšší rast daní za posledné desaťročia, ktorý sa prejaví na zhoršenej dostupnosti základných tovarov a služieb pre najchudobnejších.

Cesta kam?

V čase vrcholnej kulminácie environmentálnych tém vo svetovej politike silnejú i hlasy proti týmto nebezpečným snaženiam. A to predovšetkým proti legislatíve na znížovanie produkcie skleníkových plynov, rozvoju pestovania biopalív, či rozširovaniu trhu s recykláciou odpadov. Václav Klaus pri príležitosti uvedenia svojej novej anglickej knihy v máji tohto roku vo Washingtone uviedol, že súčasné ohrozenie slobody spočíva v environmentalizme, predovšetkým v jeho najradikálnejšej verzii – „klimatickom alarmizme“.

Radikálni environmentalisti akoby chceli poprieť fyzikálnu povahu vesmíru, ktorá neumožňuje uskutočniť jediné ľudské konanie bez vedľajších následkov. Lenže ľudským konaním je aj nariadený zásah proti pôvodnému, slobodnému rozhodnutiu ľudí. Ten však často máva dopady ešte horšie. Príbeh ideológie environmentalizmu tak má všetky predpoklady potvrdiť tézu, že dobrými úmyslami býva dláždená cesta do pekla.

Autor je analytik KI.

MAXIMILIÁN FICO A CENOVÁ DISCIPLÍNA

Ondrej Dostál

Pokrok nemožno zastaviť. Počas Francúzskej revolúcie hrozila za porušenie cenovej disciplíny gilotína, v časoch ficioizmu to bude maximálne pár rokov v kriminále. A to prešlo len niečo vyše dvoch storočí. Nápad spraviť zo zvyšovania cien v súvislosti so zavádzaním eura trestný čin je pomýlený od začiatku do konca. Prvý s ním verejne prišiel premiér Robert Fico a do legislatívnej podoby ho pretavilo ministerstvo spravodlivosti, ktoré pripravilo návrh novely Trestného zákona.

Omylom je už samotná snaha vlády regulovať ceny. Cena je výsledkom slobodnej dohody predávajúceho a kupujúceho, do ktorej sa štát nemá čo miešať. Cena závisí od ponuky a dopytu a zásahy štátu ju môžu iba deformovať. Niekedy sa však vlády napriek tomu snažia vstúpiť do cenotvorby, napríklad pri prirodzených monopoloch alebo v extrémnych situáciách, akou je trebárs vojnový stav. O monopoloch tu ťažko hovoriť – cenová regulácia sa spomína najmä v súvislosti s možným zvyšovaním cien potravín, medzi predajcami ktorých existuje dostatočne rozvinutá konkurencia.

Je nepochybné, že zavedenie eura bude mať svoje vážne negatíva. Predovšetkým bude jednotná mena posilňovať centralizačné tendencie v EÚ. Slovenská ekonomika príde o možnosť prostredníctvom kurzu koruny reagovať na odlišný ekonomický vývoj. Slovenskí občania prídu o možnosť, aby sa rast ekonomiky premietol do približovania ich životnej úrovne k úrovni vyspelejšej časti EÚ aj cez posilňovanie kurzu koruny. Dôsledkom bude iste aj vyššia inflácia. Ani tí najväčší eurokritici sa však neobávajú, žeby dôsledky zavedenia eura boli také závažné, aby vládu oprávňovali k opatreniam charakteristickým pre vojnové hospodárstvo počas napadnutia krajiny cudzou armádou.

AK by aj neplatilo nič z vyššie uvedeného, i tak existuje dosť podstatný rozdiel medzi cenovou reguláciou a ochranou cenovej regulácie prostredníctvom trestného práva. K cenovej regulácii sa z času na čas uchýlia aj niektoré politické reprezentácie v slobodných a demokratických spoločnostiach. Slobodná spoločnosť sa v dôsledku toho stáva menej slobodnou, ale obvykle nie úplne neslobodnou. Postihovanie zvyšovania cien prostredníctvom trestného práva je oproti tomu už prejavom totalitarizmu a diktatúry, ktorý ohrozuje nielen fungovanie trhu, ale aj základy slobodnej spoločnosti.

Ministerstvo spravodlivosti navrhuje zrealizovať Ficov zámer prostredníctvom rozšírenia skutkovej podstaty trestného činu poškodenie spotrebiteľa (§ 269 Trestného zákona). Toho sa v súčasnosti dopustí ten, kto poškodí spotrebiteľa a spôsobí mu malú škodu tým, že ho klame „na kvalite, množstve alebo hmotnosti tovaru alebo na druhu, akosti a množstve poskytovaných

výkonov“ alebo „vedie na trh výrobky, práce alebo služby a zatají pritom ich podstatné vady“. Podľa návrhu ministerstva spravodlivosti by sa mal tohto trestného činu dopustiť aj ten, kto „poruší cenovú disciplínu podľa osobitného predpisu o cenách alebo iné obmedzenie zmluvnej tvorby cien, vyplývajúce zo všeobecne záväzného právneho predpisu alebo rozhodnutia, vydaného na jeho základe“.

Návrh vyvoláva viac otázok, ako dáva odpovedí. Odvoláva sa na bližšie neurčený predpis. Iba v dôvodovej správe sa explicitne spomína zákon o cenách. Ten však v súčasnom znení ceny potravín nereguluje. Harabinova novela teda nemôže byť úplným naplnením Ficovho sna o trestaní za zvyšovanie cien. Na to bude potrebná ešte zmena zákona o cenách alebo schválenie nejakého iného právneho predpisu. Kto ho schváli a akú bude mať podobu? Kedy bude schválený? Pôjde o trvalú reguláciu alebo dočasnú na prechodné obdobie po zavedení eura? Ako je možné medzi trestné činy zaradiť niečo, čo je takto nejasné? Právo by malo byť jasné, jednoznačné a zrozumiteľné, aby občania vedeli, čo môžu a čo nemôžu. O trestnom práve to platí dvojnásobne, keďže v dôsledku jeho nerešpektovania

Je prirodzené, ak sa politik obáva o svoju popularitu, ale predstava, žeby mal ísť len preto niekto do väzenia, to už je silná káva.

hrozí ľuďom strata slobody. Od jasnosti má však Harabinov návrh veľmi ďaleko. Nejasné je aj to, kto môže byť porušovateľom cenovej disciplíny. Veď predajne vlastní často právnické osoby. Kto bude trestaný? Predavačky, manažment, účtovnícky, akcionári? Už ani nehovoriac o tom, ako sa asi bude dokazovať spôsobenie škody spotrebiteľovi, ktorý si svojim slobodným rozhodnutím kúpi nejaký tovar. A len mimochodom, na spáchanie trestného činu poškodenia spotrebiteľa je potrebné spôsobiť mu „malú škodu“, ktorú Trestný zákon definuje ako škodu prevyšujúcu 8 000 korún. To si naozaj bude musieť niekto kúpiť mimoriadne veľa predražených rožkov, aby sa takýto trestný čin mohol vôbec udiť.

Bez ohľadu na to, či je to len ďalšia propagandistická bublina alebo bude návrh opracovaný do podoby, ktorá reálne umožní trestne stíhať obchodníkov zvyšujúcich ceny po zavedení eura, je potrebné sa spýtať, aký záujem má byť chránený. Čo je ohrozené? Euro nie je dobrou správou pre ekonomickú slobodu, ale ekonomika sa určite v dôsledku jeho zavedenia nezrúti, ceny

nevyletia tak, žeby ľudia zomierali od hladu. Tak čo teda? Jediné, čo naozaj hrozí, je, že nespokojnosť časti ľudí sa premietne do poklesu popularity Roberta Fica a zníženia počtu voličov jeho strany. Je vcelku prirodzené, ak sa politik obáva o svoju popularitu a stranícke preferencie, ale predstava, žeby mal ísť len z toho dôvodu niekto do väzenia za inak neškodné a v slobodnej spoločnosti úplne normálne a legitímne správanie, je už trochu silná káva.

Nápad trestať zvyšovanie cien má všetky prvky bolševického myslenia. Napriek tomu nazývať ho bolševickým by bolo trochu krivajúcou analógiou. Komunisti si cenovú reguláciu vynútili iným spôsobom. Všetko zoštátnili, ceny priamo určovali a nemuseli si ich teda vynucovať Trestným zákonom. Slovensko má s trestaním za cenovú neposlušnosť skúsenosti z čias inej totality – ľudáckeho režimu počas vojnového Slovenského štátu.

Ideologické naladenie v otázke cenovej regulácie garnitúru Roberta Fica skôr ako s komunistami alebo ľudákmi spája s jakobínmi Maximiliána Robespiera počas Francúzskej revolúcie. Jakobínsku diktatúru na čele s Robespierovým Výborom pre verejné blaho totiž okrem teroru a gilotíny charakterizuje aj cenová regulácia. Porušenie zákona o maximálnych cenách z roku 1793 malo za následok zaradenie do zoznamu podozrivých osôb, čo bol v tej dobe spoľahlivý cestovný lístok na popravisko. Pod sekerou gilotíny tak nekončili len aristokrati, ktorí sa previnili svojim pôvodom, kňazi, ktorých vinou bolo zachovanie vernosti Cirkvi, alebo reálni či domnelí politickí oponenti jakobínov, ale aj obchodníci, ktorí si dovolili zdvihnúť ceny nad štátom stanovenú úroveň. Dnešným jazykom povedané, neodôvodnene zvyšovali ceny a poškodzovali spotrebiteľa.

Pred dvomi storočiami bola motívom vojna, ohrozenie Revolúcie a nespokojnosť parížskej chudoby, dnes zavádzanie eura, ohrozenie Ficovej popularity a prieskumy verejnej mienky. Spôsob uvažovania oboch garnitúr sa v tejto veci veľmi nelíši. Len navrhované sankcie sú prispôbené dobe. To, že Fico s Harabinom dnes pre „zločinných špekulantov“ nežiadajú sekeru, ale maximálne tri roky väzenia, je iba historická zhoda náhod. Predsa len – obnovenie trestu smrti by nám v EÚ neprešlo a tým by sme sa pripravili o možnosť čerpať z európskych fondov stamiliardy korún. Teda pardon, miliardy eur. Veď vlastne kvôli nim to všetko.

ŽIVOT V REGIÓNE SI VÁS ZÍSKA! Dušan Sloboda

Ústredný slogan propagandy (v eurospeaku sa jej neškodne vraví „publita“) orientovanej primárne na žiadateľov bažiacich po eurofondoch z Regionálneho operačného programu (familiárne zvaného tiež „ropka“) na nás z televízie, billboardov či inzercie v printoch a na webe kričí: „Život v regióne si vás získal“. Odhliadnime od prvotného pocitu absurdity, keďže my všetci, či už v mestách alebo na vidieku, v Bratislave či Novej Sedlici, v nejakom tom regióne žijeme, a keďže sme si na život nesiahli, asi si nás ten život, nech je už akýkoľvek, získal tak či tak. Pozrime sa teda, čím si nás ten život v regióne pod všade prítomnou plápolajúcou modrou vlajkou so žltými hviezdami má získať.

V prvom rade neslobodno opomenúť, že je to Európska únia, ktorá nám v priebehu programového obdobia 2007–2013 poskytne finančné prostriedky (rozumej peniaze nás a daňovníkov ostatných krajín EÚ) vo výške takmer 400 miliárd korún, pričom približne 56 miliárd z nich je prostredníctvom Regionálneho operačného programu „určených na zlepšenie úrovne života v našich regiónoch.“ A vraj máme „možnosť zapojiť sa do procesu skvalitnenia života v našom regióne.“ Bla-bla-bla, pod'me už k veci!

Jáj, vravíte, že budú peniaze? Tak to ste si nás v našej obci už takmer získali! „Chceli by sme opraviť tú našu školu, čo to máme teda urobiť?“, pýta sa starosta. Najprv si zarezervovať termín stretnutia na ministerstve? A vraj sa to dá len cez ten internet? Dobré teda, Jano má doma internet, jeho syn sa tej veci rozumie, skúsime.

Sedíme u Jana hádam pol dňa, klikáme ako blázni, najprv nič, potom nám ten systém padá či čo, nakoniec, sláva, sme úspešní, miestenka do kancelárie ministerstva je naša. Ideme to s chlapmi zapíť, starosta pozýva –

pravdaže, bez Janovho syna – chlapec bude mať osemnásť až o týždeň, s ním hádam len ten symbolický prípitok, teda ak pani poslankyňa dovolia.

Bliži sa deň D, chystáme sa do tej Bratislavy. Sporíme sa, či máme predtým zaklať tú sviňu, čo pre tých úradníkov chováme. Karčí vraví, že nie, že i na to sprosté zabitie svine dnes už vyžadujú úradníci papiere od veterinára. No a Fero – ten sa k nám prístahoval tuto z okresného mesta, ten sa vyzná – sa z nás rehoce, že dnes už s klobásami či fľašami na ministerstve nepochodíme, že to dnes už inak chodí. Reku, či na tú našu školu nechodil aspoň rok nejaký ten poslanec, najlepšie nie hocijaký, nech je z tej koalície vládnej, ešte lepší by bol rovno predseda nejakej tej koalíčnej strany. Ej zle je, pozeráme na seba, však je nás v dedine pár stovák, všetci sa tu poznáme, ale takej celebrity u nás na škole veru nebolo.

Bratislava, vchádzame na ministerstvo, parádne, i palmy tam majú. Už nás očakávajú, vo dverách nás víta mladá úradníčka. „Fešná, aspoň sa bude na čo pozeráť,“ štuchá do starostu Karčí. Sveták Fero ho zahriakne, že pozor na ten harašment! Dievčina nás však schladí hneď na úvod, že vraj naša obec nie je v nejakých póloch rastu a naša škola má menej ako 200 žiakov, takže nie sme oprávnení či čo, a peniaze nebudú! Odchádzame so zvesenými hlavami, Fero vo výťahu nahlas hŕta, že keď už sme v tej Bratislave, mali by sme zísť do parlamentu, presvedčiť nejakého toho poslancu. Starosta susednej dediny, zvolený za tú správnu stranu, sa nám otvorene vymieva: „Do parlamentu? Ale kdeže, to musíte vybaviť v Žiline!“. Nechápeme. No na taký život v regióne sa vám môžeme viete čo...

Autor je analytik KI. Život v nejakom regióne si ho získal.

UDIALO SA:

1) Dňa 5. mája 2008 sme sa pripojili k **Výzve proti zrušeniu Ústavu pamäti národa**. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

2) Dňa 22. mája 2008 zverejnil Inštitút INEKO poradie hodnotených opatrení v rámci projektu **HESO za obdobie I. štvrtroka 2008**. Jedným z hodnotiteľov projektu HESO je i analytik KI **Peter Gonda**. Pozrite si poradie hodnotených opatrení za obdobie I. štvrtroka 2008, vrátane komentárov hodnotiteľov na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

3) Dňa 22. mája 2008 Združenie za sociálnu reformu, Nadácia SOCIA a KI organizovali spolu seminár s Ruby Payne (USA) na tému **Mosty z chudoby**. Viac na webstránke KI v sekcii KONFERENCIE.

4) V máji 2008 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: **Ondrej Dostál, Zuzana Humajová, Peter Gonda, Radovan Kazda, Ivan Kuhn, Dušan Sloboda, František Šebeb a Martin Kríž**. Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekcii ČLÁNKY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

OBJEDNAJTE SI:

Jednou z aktivít KI je i vydávanie publikácií. KI v spolupráci s Liberálnym inštitútom (LI) vydal knihu prednášok uznávaných protrhovo orientovaných osobností usku-točnených v rámci projektu **KI Conservative Economic Quarterly Lecture Series (CEQLS)** v Bratislave a výročných, jarných a jesenných prednášok LI v Prahe.

Kniha **Na obranu slobodného trhu** obsahuje prednášky Jamesa Buchanana, Williama Niskanena, Pascala Salina, Václava Klause a ďalších významných osobností v slovenčine či češtine, ako i ich verziu v angličtine. Viac informácií o knihe nájdete na webstránke KI.

Všetky publikácie, vydané Konzervatívnym inštitútom M. R. Štefánika, mesačne vydávaný newsletter Konzervatívne listy, ako i časopis Konzervatívne pohľady na spoločnosť a politiku (2000–2002), je možné objednať si. Ďalšie informácie o možnosti objednať si publikácie KI, vrátane ich zoznamu, nájdete na webstránke KI.

PRIPRAVUJEME:

1) Dňa 12. júna 2008 KI v spolupráci so SKOI organizuje v Bratislave ďalšiu z cyklu prednášok CEQLS. Tentoraz bude na tému **Zvládanie rôznorodosti a konkurencia vo Švajčiarsku: príklad pre Európu?** prednášať Victoria Curzon-Price, profesorka ekonómie na Ženevskej univerzite a viceprezidentka Mont Pèlerin Society. Viac sa o prednáške dozviete na webstránke KI na adrese www.konzervativizmus.sk.

KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNÍKA
M. R. STEFANIK
CONSERVATIVE
INSTITUTE